

Antidogma - Amerika: az érem másik oldala

2012 március 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Élete során minden negyedik amerikai n? er?szakos szexuális támadás, nemi er?szak vagy nemi er?szak kísérletének áldozatává válik, olvasható az amerikai Betegség-ellen?rzési Központ (CDC) nemrég közzétett jelentésében.

Igencsak beszédes – és politikailag meglehet?sen inkorrekt – módon az áldozatok aránya a kevert fajú párok esetében 53,8 százalék (!), a négereknél 43,7 százalék, a spanyol anyanyelv?eknél 37,1 százalék, a fehéreknél 34,6 százalék, az ázsiaiaknál 19,6 százalék. Még ennél is megdöbbent?bb, hogy minden harmadik órában nemi er?szak történik az amerikai hadseregben, és a szexuális támadások 37 százalékát katonan?k sérelmére követik el.

A „katonai szexuális trauma” (military sexual trauma) elleni tiltakozásul tavaly februárban kollektív panaszt nyújtottak be a Pentagonhoz, azzal vádolva a honvédelmi tárca volt vezet?it, Robert Gatest-t és Donald Rumsfeldet, hogy elt?rték, figyelmen kívül hagyták, s?t hallgatólagosan bátorították ezt a gyakorlatot. 2010-ben 3158 nemi er?szakról szerzett tudomást a katonai vezetés, és csak az elkövet?k 8 százaléka ellen indult eljárás.

Ahogyan a CDC egy másik jelentéséb?l kit?nik, az Egyesült Államokban 400 százalékkal n?tt az antidepresszánsok fogyasztása az utóbbi 20 évben, és minden hatodik amerikai 12 éves korától rendszeresen gyógyszert szed valós vagy képzelt kedélybetegségére. Az antidepresszánsok a harmadik leggyakrabban felírt gyógyszer az amerikaiak számára, a 18-44 éves korosztályban pedig az els?.

Még aggasztóbb, hogy a súlyos depressziósok kétharmadát egyáltalán nem kezelik, miközben az antidepresszánsokkal él?k több mint 8 százaléka valójában szimuláns.

308 millió dollár (kb. 70 milliárd forint!) egyetlen személy meggyilkolására: ennyibe kerül Kaliforniában a halálbüntetés. A legnagyobb (és éppen a cs?d szélén lavírozó) amerikai szövetségi államban 32 év alatt 13 igazságügyi kivégzést (halálbüntetés) hajtottak végre, ami az országos átlaghoz képest eléggé gyönge teljesítmény. Az USA-ban 2010-ben 46 áldozata volt az el?re megfontolt szándékkal elkövetett állami kivégzéseknek abban a 34 szövetségi államban, ahol még gyakorolják ezt a „civilizációs vívmányt”. Évente 46, vagyis majdnem hetente egy – igencsak tisztes eredmény, a rendszer teljesít?képessége azonban távolról sem tökéletes: momentán 3200 halálra ítélt várakozik ítélete végrehajtására, vagyis inkább igyekszik azt mindenképpen megakadályozni, jelent?sen megnövelve a költségeket. Kalifornia esetében ez az összeg 1978 óta 4 milliárd dollárra rúg, vagyis évente 184 millió és kivégzett személyenként 308 millió, amint az a Loyola of Los Angeles Law Review c. tekintélyes jogi szaklap tanulmányából kiderül. Egy igazságügyi kivégzés átlagosan hússzor került többe, mint bármely más jogi procedúra. Az költségek elszabadulását nem maga a kivégzés, hanem a „halálsor” okozza. 25 évnyi várakozás egyáltalán nem számít rendkívülinek, és ez id? alatt az állam állja a költségek nagy részét.

A Gallup egyik legutóbbi felmérése szerint azonban a halálbüntetést pártoló 64 százalékos amerikai többség fütyül

a gazdasági érvekre. Szerintük ugyanis kerül, amibe kerül, ölni kell – akárcsak a kedvenc filmjeikben.

A mértéktelenség országában minden csak „szuperprodukció” és „megabüdzsé”, akár filmforgatásról, akár háborúskodásról van szó. Az imperialista ambíció kielégítésének ára van, és az amerikai hadi kiadások számlája igencsak borsos.

Steve Anderson nyugalmazott tábornok „indiszkréciója” folytán nemrég kiderült, hogy az Irakba küldött amerikai inváziós er?k sátrainak a klimatizálása többe került, mint a NASA m?ködése (nem csoda, hogy a kínaiak lassanként már az ?rkutatás terén is felülmúlják az amerikaiakat). Hogy az elpuhult amerikai GI Joe-k képesek legyenek elviselni az iraki és afganisztáni éghajlati viszonyokat, erre évente 20 milliárd dollárt költ a Pentagon, ami egymilliárddal több, mint az amerikai ?rkutatási központ éves költségvetése.

1992 és 2003 között az USA feln?tt népessége 23 millió f?vel szaporodott, miközben a feln?tt korú analfabéták száma 3,6 millióval n?tt. Gyakorlatilag olyanokról van szó, akiknek még egy tankolási számla kibet?zése is nehézséget okoz. Több tízmillió amerikai igazából nem képes összefügg? bekezdéseket vagy mondatokat értelmezni.

Az írástudatlanság felszámolásáért küzd? ProLiteracy vezet?je, David Harvey szerint a helyzet romlása mindenekel?tt a (harmadik világbeli) bevándorlásra, a lakosság bizonyos részének tanulási alkalmatlanságára (!) és a középiskolai oktatásból való kimaradásra vezethet? vissza.

A világ leggazdagabb országában ugyanakkor egyre növekszik az alultáplált gyerekek száma. Massachussetsben, az egyik legfejlettebb és legkulturáltabb szövetségi államban például 2007 és 2010 között 18-ról 28 százalékra n?tt azon családok aránya, amelyek képtelenek jóllakatni a gyerekeiket. Ezzel együtt az állami ételjegyre szoruló családok száma ugyanebben az id?szakban csaknem a duplájára n?tt, és nyilván még többen lennének, ha az igényjogosultakat nem riasztaná el az eljárás bonyolultsága.

New Yorkban még az országos átlagnál is gyorsabban növekedett a szegénység. Hivatalos adatok szerint immáron a Nagy Alma (Big Apple) minden ötödik lakója (több mint 1,6 millió ember) él a szegénységi küszöb alatt,

miközben országos szinten ugyanez az arány 15,1 százalék.

Mi az oka, hogy az amerikai Kongresszus tagjai ennyire negligálják az amerikai nép érdekeit? Vajon miért hallgatnak az amerikai politikusok az AIPAC nev? cionista lobbival szövetségben kizárólag Izrael szekerét toló Wall Street-i polipok ügyködésér?l? Elég hihetetlen, de tudni kell, hogy az AIPAC amerikai politikusok utazásait finanszírozza. Példának okáért csupán tavaly augusztusban a Kongresszus tagjainak mintegy ötöde egy olyan országot látogatott meg, amelynek kisebb a lakossága, mint New Yorké. Az utóbbi években az amerikai politikusok által külföldön tett utazások 10 százalékának a szentföldi latorállam volt a célállomása, pedig a világon több mint 200 ország létezik.

Ez mindenképpen elgondolkodtató, különösen az Irán ellen tervezett háború kontextusában…

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló